Y. Ergüvenoğlu tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

SİYASİ GAZETE / SAYI: 61 / 20.11.1978 / 350 KRŞ.

ANTİ-LENİNİST CEPHEDE YENİ BİR ŞEY YOK!

TÜSTAV

FİDEL CASTRO:

Devrimci ve Enternasyonalist Özverimizin Sağlıyabileceği Herşeyi Dünyaya Vereceğiz

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

SİYASİ GAZETE

Sahibi:
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Müdürü:
Mehmet ÖZGEN

Yönetim Yeri:
Ticarethane Sokak, No: 12/7-A
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı:
Osmanlı Matbaası
Himaye-i Etfal Sokak, No: 6/5
Cağaloğlu - İstanbul

Abone Şartları:
Yurt İçi: Yıllık 120 Lira, 6 Aylık 60 Lira
Yurt Dışı: İki Katıdır

Baskı Tarihi:

20.11.1978

İÇİNDEKİLER

BAŞYAZI :
GERÇEK SOL AĞIRLIĞINI
KOYMADIKÇA ÇIKMAZDAN
KURTULUŞ YOK 3

ANTİ-LENİNİST CEPHEDE
YENİ BİR ŞEY YOK 6

DEVRİMCİ VE ENTERNASYONALİST
ÖZVERİMİZİN SAĞLIYABİLECEĞİ
HERŞEYİ DÜNYAYA VERECEĞİZ ... 14

TEP Basın Bildirisi

Evelki gün İzmir'in Hatay semtinde polis, Kızıldere katliamının benzeri bir «operasyonû gerçekleştirdi. Aranan 4 kişinin gizlendiği ev yüzlerce polis tarafından kurşunlandı. «Operasyon» sonucunda bir genç kadın kurşunlandı. «Operasyon» sonucunda bir genç kadın alnından vurularak öldürüldü. İki genç devrimci de ağır yaralı olarak ele geçirildi. Ve bir genç kadın bebeği ile teslim olıu.

Katliama uğrayan devrimcilerin suçu bazıları kapatılmış olan Amerikan üslerinin yeniden açılmasını protesto etmek amacıyla Amerikalıların işgalindeki bir binaya ateş ve gene Amerikalılara ait acvılık kulübü deposuna girerek bir kaç tüfek almak.

Poiisin burada bir ölüm cezası infaz birliği gibi hareket ettiği açıktır. Kuşatılan devrimcilerin hedef gözetmeden ateş ettikleri polisten tek bir yaralı bile olmamasından anlaşılıyor. Eğer polis, sanıkları yapalayıp adalet önüne getirmekten ibaret olan görevini yerine getirmek isteseydi kuşatmayı sürdürür ve kuşatılanlara hitaben çeşitli ikna yollarına başvururdu. Ancak amaç bu değildi. Amaç Amerikalıları rahatsız edebiecek eylemlerde bulunma cüretini gösterenleri yok etnekti. Görgü tanıkları polisin olay yerine panzerlerle bir likte bir cenaze arabasıyla geldiğini söylüyorlar. Bu da amacın ne olduğunu gösterir. Polis suç işlemiştir. Ve başta operasyonu yönetenler olmak üzere suçlular cezalandırılmalıdır.

Hatay katliamı olurken bir çok vatandaşın kanına giren bankalar soyan. 13 faşist katil Sağmacılar cezaevinden kaçırılıyor. Bu 13 faşist daha önce kaçırılan ve firarları cezaevi yönetimince yetkililerden gizlenen öteci 4 faşist ile birlikte, yeni cinayetler işlemek üzere serbest dolaşıyorlar.

MHP İstanbul İl Başkanlığının faşist kaçakların yakalanmasına kadar il ve ilçe merkezlerinin kapalı tutulacağı yolundaki açıklaması ve ÜGD ile MHP gençlik kollarının da ayni önlemi alması itiraftan başka anlam taşımaz.

Faşist çetenin ağalarını istihbarat ve emniyet örgütlerinin kilit noktalarından, cezaevlerine kadar yaydığını artık körler bile görüyor, kaynaklarından başlanarak bu ağlar yok edilmedikçe Türkiye'de adliye ve infaz aygıtlarının işlediğinden söz ediiemez.

4. 11. 1978

BAŞYAZI

Gerçek Sol Ağırlığını Koymadıkça Çıkmazdan Kurtuluş Yok

Başbakan Ecevit'in Küçük Kurultay'daki konuşması bir yanı ile batıya meydan okuyuş görünümünde "sıkıntılarımızdan yararlanarak bizi sık boğaz etmesinler. Yoksa yapacağımızı biliriz" anlamında.

Konuşmanın bir başka yanı ile faşizme ve onun parlamenter alanda baş temsilcisi görünümünde olan MHP'ye açıkça ad belirtilerek çatılmış olması.

Ecevit'in bu iki çıkışını olumlu bir gelişme olarak değerlendirmeden önce hükümetin son günlerdeki icraatına dokunmak gerekir. Ancak söz ile eylem birbirine uyuyorsa söz ciddiye alınabilir. Oysa hükümetin aldığı son kararlar ve uygulamalar ne Türkiye'nin ulusal çıkarları ile, ne de burjuva demokrasisi ile bağdaşır şeyler değildir.

Bir iki örnek:

Faaliyeti MC hükümetince durdurulan ya da kısıtlanan dört Amerikan üssünün (16 üs ambargo süresince faaliyetini kesintisiz sürdürmüştür) yeniden açılması ve bunun yasalar çiğnenerek yani ABD ile Türkiye arasında buna ilişkin bir anlaşma olmadan ve bu anlaşma, TBMM'den geçirilmeden yapılması. Böylelikle Türkiye en azından, resmen dost ilan ettiği SSCB'ye karşı bir yabancı ülkeye kendi topraklarında dinleme ve gözetleme (yani casusluk) olanakları sağlamakta ve böylelikle SSCB ile aramızda imzalanan siyasal belgeyi açıkça ihlal etmektedir. Bu durumda "bağımsız dış politika" vaadlerinin lafta kaldığı bu Amerikan üslerinin yeniden çalıştırılmasının Türkiye'nin ABD uyduluğu durumunu perçinlediği besbelli.

Gene bu günlerde hükümet aynı doğrultuda, iktisadi politikaya ilişkin iki karar almıştır: 30 Kasım'dan başlayarak dövize çevrilir mevduat (DÇM) son verilirken, halen 2 milyar 200 milyon dolar tutarında olan DÇM borçlarının "devlet borçlu haline gelmesi" kararlaştırılmıştır. Resmen teslim edildiği gibi "başı boş ve kimin kimden, hangi amaçla aldığı belli olmayan" önemli bir kesimi özel kişi ve firmalar tarafından kaçakçılık ve spekülasyon amacıyla alındığı pek iyi bilinen bu borçların ödenmesi yükümlülüğünü bundan böyle devletin, yani halkın sırtına yüklenecektir.

Buna ihraç karşılığı yapılan ithalâtın kur garantisi kararını ekleyin ki bu da hazineye yaklaşık olarak dört milyar dolarlık bir yüktür ve özel sektör sözcüleri hükümetin bu kararının bir "bayram hediyesi" (evet halkın sırtından işbirlikçi kapitalistlere dört milyar dolarlık bir Kurban Bayramı hediyesi) sağladığını bildirmiştir. Burada bağımlı kapitalizme kurban edilen emekçi halkın alın terinin ürünü mali olanaklardır.

Bu karar ve uygulamalar ne anlam taşır? Hükümetin İMF gibi Dünya Bankası ya da AET gibi uluslararası finans-kapitalin direktiflerinin çoğuna boyun eğmekle kalmadığını, bu boyun eğişin doğal sonucu olan devalüasyon ve enflasyon kısır döngüsünün olumsuz sonuçlarının tümünü işbirlikçi sermayeyi koruyarak emekçi halka yüklemek çabasında olduğunu.

Bu işbirlikçi sermaye emperyalist tekellerle içiçedir. Yani içerde işbirlikçileri palazlandırıyorsun, ve yaptığın kurultay konuşmalarında dışarda onların temsilcisi bulundukları tekellere, bu tekellerin oluşturdukları uluslararası mali kurumlara sözde meydan okuyorsun.

Bu çelişkidir. İçinde bulunduğumuz bunalım, dar boğaz doğrudan doğruya emperyalist tekellerin güdümünde bir iktisadi politikanın sonuçlarıdır. Bağımlı kapitalizmin kaçınılmaz ürünüdür bu bunalım.

Bu konuşmalarda gerçekten ulusal, gerçekten halktan yana bir politika ilk önce gerçeği, ne denli acı olursa olsun tüm gerçeği halka açıklamaktan başlar. "Enkaz" edebiyatı doyurucu olmaktan uzaktır. Burada hedef olarak yalnızca başta AP olmak üzere MC partileri gösteriliyor. Bunların halk düşmanı politikaları elbetteki teşhir edilmelidir. Ancak MC'ciler yalnızca birer alettir. Arkada duran ve politikaya kendi çıkarları doğrultusunda yönlendiren güç emperyalizmdir, özellikle emper-

yalist tekeller ve bunlara bağımlı olan işbirlikçi sermayedir.

O halde, CHP ağırlıklı iktidar kötülüğün kaynağına yönelmeye yanaşmamaktadır. CHP'nin sınıfsal niteliği ise buna engeldir.

Bu koşullarda gerçekten ulusal ve halktan yana bir politika yalnız bunalımın kaynağında yatan güçlere işaret etmekle kalamaz, emperyalist tekellere ve işbirlikçilerine karşı tüm emekçi halkı, tüm ulusal ve demokratik güçleri seferber etme zorunluluğu vardır. Yani halka doğruyu söylemek de yetmez, bağımlılıktan çıkış yolunu göstermek onun tükenmez gücünü seferber etmeyi bilmek de zorunludur. Ancak bu yapılarsa emekçi halkımız en büyük fedakârlıklara bilinçle, seve seve katlanacaktır.

★

Oysa, başta Ecevit, CHP ağırlıklı iktidar sözcüleri halka gerçeğin ancak bir kesimini açıklamakla yetinmekte tüm gerçeği söylemekten titizlikle kaçınmaktadırlar. Hele demokratik güçlerin seferber edilmesine, ülke düzeyinde halkımızın yığınsal demokratik hareketini örgütlendirmeye hiç yanaşmamaktadırlar.

Niçin? Çünkü kırk yıllık CHP, eski CHP'dir. "Demokratik Solculuk" iddiaları onun taşıdığı sınıfsal karakteri değiştirememiştir. CHP enindesonunda kurulu sömürü düzeninin, yani bağımlı kapitalizmin sürdürücüsüdür ve ancak bu düzen sınırları içinde küçük-burjuva yığınlara bazı çıkarlar sağlıyacak reformlardan burjuva hukuk devleti görünümünü sürdürmekten yanadır.

Ama hükümetin icraatından da görüldüğü gibi, bu düzen aslan payını hep emperyalist tekellerin işbirlikçisi sermayeye peşkeş çekilmesiyle sürdürülebiliyor.

Hükümetin, memur, emekli, dul ve yetim maaşlarına da bir miktar zam yaparak bürokrasiyi kolladığını kanıtlamak istediğini de biliyoruz. Ancak devalüasyonlar ve enflasyon sonucu fiat artışları öylesine hızlıdır ki, sonuçta, bu kesimin bile hayat standardının gittikçe düşmesi önlenememektedir. İşçiler ve küçük üreticiler ise bu kadarlık bir kollamaya bile layik görülmüyor. Güdülen bu iktisadi politikayı hükümetin en ilkel demokratik hakları kısıtlayan faşizan yasa tasarıları tamamlıyor. Yani halka karşı uygulamalar yanlızca iktisadi politik alanında kalmıyor. Buda doğaldır.

★

Küçük kurultay konuşmasında Başbakan'ın, geçte olsa, belgelere dayanarak MHP'yi ve yandaşı kuruluşları açıkça "anarşi" denen şeyin kışkırtıcısı ve uygulayıcısı olarak suçlaması bir bakıma olumlu karşılanabilir. Ama konuşmacı, savunma durumunda olan solu da saldırı durumundaki faşist odaklar ile bir tutuyor ve legal bir yığınsal gençlik örgütü olan Dev-Genç, "illegal örgüt" olarak tanıtıyor.

Hükümet olarak, "kamu güvenliğini sağlamak" gerekçesi ile getirilen sözde "anti-faşist" önlemler hangileridir? Altı yasada değişiklik öneriliyor: Zaten anti-demokratik olan dernekler yasası büsbütün anti-demokratikleştiriliyor. Memur ve öğrencilerin örgütlenme hakkı gibi bir anayasal hak ortadan kaldırılmak isteniyor. Zaten anti-demokratik sınırlamalar içeren toplantı ve gösteri yürüyüşleri yasası o biçime getiriyor ki bu anayasal hak da fiilen ortadan kaldırılmak isteniyor. Polis'e mahkeme kararı olmadan istediği yerde arama yapabilme yetkisini tanıyan yasa tasarısı ancak bir polis devletinde görülebilen şeydir. Meclise geldiğinde Demirel AP'sinin bu cinsten "anti-faşist" önlemlere karşı çıkacağını hiç sanmıyoruz.

★

İşbirlikçi sermayeye halkın sırtından milyarlarca dolarlık bağışın nasıl harcanacağı konusu üzerinde de biraz duralım: Kısaca bu para bağımlı kapitalizmin çarklarının döndürülmesi için harcandı ve harcanacak. Burada burjuva yasalara göre bile suç olan çeşitli spekülasyon ve kaçakçılık dalaverelerini bir yana bıraksak bile, ham madde ve ara mal eksikliğini giderek normal kapasite ile çalışmayı sürdürecek olan montaj sanayi kurumları Türkiye'nin iktisadi bağımlılığını yoğunlaştırmaktan öte birşey yapacak değillerdir. Yani Türkiye'nin Egemen güçlerce içine sürüklendiği kısır döngü, giderek daha da daralacaktır. Türkiye kurtuluş yolu bu ülkenin iktisadi ve tüm alanlarda bağımsızlığını gerçekleştirmek bunun için emperyalizm -işbirlikçi sermaye- ve büyük toprak sahiplerinin sömürü ve tahakkümüne son vermekten geçer. Bu da Türkiye'yi emperyalist dünya sistemi içinde bağımlı ülke durumundan kurtarmak, bağımsız ve gerçekten demokratik emekçi halkın Türkiye'sini kurmak demektir. Bunun CHP gibi bir burjuva partisinin harcı olmadığı açık.

★

O halde Ecevit'in küçük kurultayda batılılara hitaben "bizi fazla sıkıştırmasınlar sonra pişman olurlar" anlamındaki sözleri ciddiye alınabilir mi? İnönü'nün 1965'de Kıbrıs bunalımı sırasında "yeni bir dünya kurulur bizde orada yerimizi alırız" şeklindeki ünlü sözü ne kadar ciddiye alınabilirse, o kadar.

Biz kontr-gerillası ile, MHP'si ile Türünleri, Bayar'ları, Demirel'leri baştacı eden AP'si ile bir faşist altarnatifi daima elde tutan emperyalizmin de Ecevit'in bu sözlerini kurusıkı saydığı görüşündeyiz.

Tekelci parababaları bu sözleri CHP tabanını ve genellikle Türkiye kamuoyunu oyalamak amacı ile sarfedilmiş sözler olarak değerlendirmişler ve üzerinde uzun boylu durmuşlardır. Onun için bir Aptî İpekçi'nin bu sözlerden ötürü telâşlanması ve tamamlayıcı açıklama istemesi yersizdir. Emperyalist mihraklar Ecevit hükümetinin ne yapabileceğini ve ne yapamıyacağını pek iyi bilirler.

Peki niçin umulduğu gibi dış kredi konusunda "yeşil ışık" açmaya yanaşmıyorlar? Bir kez sömürülen ülke ile ilişkisinde "öldürme sürüdür" ilkesi emperyalizmin eski ilkesidir. İkincisi, emperyalizmin daha koparacağı ödünler var. Örneğin üsler konusunda kopardığı gibi. Kıbrıs konusunda, Ege konusunda direnmeyi kırmanın yolu taze paradan geçer. Yani emperyalizm dolaylı olarak "Kıbrıs'ta ve Ege'de taviz ver yoksa para yok" demektedir.

Üstelik Carter güdümünde Mısır İsrail "Barış" görüşmelerinin sürüncemede kalması ve İran'da Amerikancı faşizme karşı bir halk ayaklanması biçimine bürünen direniş Amerika'yı elde bir saydığı Türkiye'de durumunu iyice pekiştirmeye yöneltmiştir. ABD emperyalizminin Ortadoğudaki durumu halk tabanında yoksun faşist rejimlere ve yapay bir toplum olan İsrail'e dayandığı için göründüğünden çok daha zayıftır. Ve Türkiye'nin de içinde bulunduğu bu bölgede bağımsızlık ve demokrasi güçleri çok daha güçlü durumdadırlar.

Bu durumda, CİA yönetiminde bir faşist darbe dahil, her türlü emperyalist tertipde gündeme girebilir. Bilelim ki Ecevit iktidarının sineye çekilmesi emperyalist planın içinde çeşitli altarnatiflerden ancak birisidir. Ve emperyalizm (özellikle ABD emperyalizmi) en ufak bir yanlış anlamaya meydan vermemek için, bu iktidar ulusal ve demokratik güçlerle flört etmeye yanaşmasını başından engellemek için demokles kılıcını Türkiye'nin başı üzerinde sallandırıp duruyor. Batılı para babalarının bu denli nazlı davranmaları bundandır.

"Anarşi" denen şeyin tırmandırılmasının ve kredi konusunda "yeşil ışığın" bir türlü yakılmamasının ardında bu gerçekler yatar.

★

Bu, içinde bulunduğumuz koşullarda CHP ağırlıklı bir iktidarın yapabileceği hiçbir şey yoktur anlamına mı gelir?

Elbette ki bu anlama gelmez. Bu iktidar bile bazı olumlu uygulamalara zorlanabilir. Yeter ki Türkiye solu, yani sosyalizmin bilimini eylem klavuzu bilen hakiki, sol biran önce toparlanıp, birlik halinde, temsil ettiği muazzam potansiyel gücü harekete geçirebilsin ve tarihsel gelişmeye gerçek gücü ile orantılı bir ağırlık koyabilsin.

Ancak o zaman şu anda altarnatifsiz gibi gözüken bu iktidar karşısında soldan yeni altarnatifler dikilir yada hiç değilse, bu iktidar, solun baskısı altında, gücü yettiğince kendisine çeki düzen vermeye zorlanmış olur. Bu olmadıkça CHP ağırlıklı iktidardan bekleyebileceğimiz uygulama, bugün olduğu gibi, emperyalizme ve işbirlikçi sermayeye tavizler politikasını sürdürmek MHP faşizmine karşı çıkmak gerekçesiyle ile demokratik güçlere karşı kullanılacak faşizan yasalar getirmek olacaktır. Bu da içinde bulunduğumuz çıkmazın sürüp gitmesi demektir. Gerçek sol ağırlığını koyamadıkça çıkmazdan kurtuluş yoktur.

TKP'nin Tarihsel Konumu

Hareketimizin Eleştirisi

EMEKÇİ YAYINLARI

İSTEME ADRESİ:

TİCARETHANE SOKAK, 12/7-A
SULTANAHMET - İSTANBUL

AYBAR'A CEVAP

Anti-Leninist Cephede Yeni Bir Şey Yok!

Mehmet Ali Aybar'ın "Cumhuriyet"de (26-30 Ağustos 1978 sayıları) yayınlanan "Leninist Parti "Model"i ve Sosyalist Örgütlenme" başlıklı yazısı üzerinde durmanın gereği var. Yazı, Batı'da son zamanlarda yaygınlık kazanmış olan bir akımın yansımasıdır. Söz konusu olan Marx'a sahip çıkarak, ya da öyle görünerek, Leninizmin temel ilkelerinin inkârıdır. Bu, yeni bir şey değil. Sosyalist literatürün pek büyük bir kesimini Marx'ın yorumu üzerine polemikler oluşturur. Sonunda hangi yorumun doğru olduğu konusunda hükmü tarih vermiştir.

Geçen yüzyılın sonlarında ve yüzyılımızın başlarında işçi hareketi içinde Bernstein'ın baş temsilcisi olduğu sağ akım da genel olarak Marksizme sahip çıkıyordu. Ancak Bernstein'cılara göre kapitalist ülkelerde burjuva demokrasisinin gelişmesi işçi sınıfı hareketinin önünde yeni ufuklar açmıştı, Marksizmin, devrimin kaçınılmazlığı, proletarya diktatörlüğü gibi bazı tezleri yeni koşullarla çelişiyordu, bu bakımdan Marksizm gözden geçirilmeli bu tezler bırakılmalıydı.

Bu, işçi sınıfının sosyalist devrimi gerçekleştirmek olan tarihsel görevinin inkârından başka şey değildi. Bu sağ sapma niteliğindeki akım, işçi sınıfı hareketinin kapitalist sistem sınırları içinde bazı kazanımlar uğruna mücadeleyle yetinmesi gerektiği görüşünü savunur.

Emperyalizm çağında, metropollerde işçi aristokrasisinin hareket içinde ağırlık kazanmasıyla bu sağ akım İkinci Enternasyonal partilerine egemen oldu. Bu akıma karşı en kesin ideolojik mücadeleyi veren ve sonunda Bernstein, Kautsky takımını dize getiren Lenin oldu. Leninizmin her çeşit oportünizmin boy hedefi oluşu bu yüzdendir.

Bu noktadan sonra, sağ kanat sosyalist partileri büyük sermaye ile bütünleştiler ve Marksizmi tümüyle reddettiler. Bugün artık bu partiler işçi sınıfının sağ sapma içinde siyasal örgütleri olmaktan çok burjuva reformist nitelik taşımaktadırlar. Bu partiler dünya ölçüsünde sınıf mücadelesinin en büyük somut kazanımı olan sosyalist sisteme karşı olmakla kalmıyorlar, emperyalizmin bir unsurunu oluşturuyor, bizim kurtuluş savaşımız dahil, ezilen ulusların bağımsızlık savaşlarına da karşı çıkıyorlar.

TARİH ÖNÜNDE SINAV

Yüzyılımızın ilk yarısında Marx'ın Leninist yorumunu benimseyen devrimci işçi hareketi, ilk proleterya iktidarını gerçekleştirdi, dünyanın altıda birinde ilk sosyalist ülkeyi kurdu, sömürge ve bağımlı ülkelerede ulusal kurtuluş hareketleri önünde yeni ufuklar açtı, bu hareketleri hızlandırdı, İkinci Dünya Savaşı yıllarında aklın alamıyacağı fedakârlıklar pahasına dünya gericiliğinin başlıca kaleleri olan Nazi Almanya, Faşist İtalya ve Japonya'nın yıkılmasında baş rolü oynadı ve sonunda bir sosyalist dünya sisteminin kurulmasını sağladı, eski sömürgeciliğin artık sürdürülemediği, emperyalizmin sömürü alanının her geçen gün daraldığı koşulların yaratılmasında baş rolü oynadı.

Budur özel olarak Leninizmin bilançosu. Ve bugün Batı'nın gelişmiş kapitalist ülkelerinden, emperyalist sömürü sonucu semizlemiş bu "tüketim" toplumlarından İkinci Enternasyonal Partilerinin reformist tezlerinin biraz rötuş edilerek bir yenilikmiş gibi bize sunulduğuna tanık oluyoruz. Bu "yeniliğin" Türkiye'ye ithal işini de sayın Aybar üstlenmiş görünüyor.

SIRADAN ANTİKOMÜNİST PROPAGANDA

Yazarımız, genellikle sosyalist ülkelerde, özellikle SSCB'de, bir sosyalist demokrasi kurulamadığı görüşündedir. Ona göre, bu ülkelerde örgütlenme modelinin ürünü olan bir "Bürokrasi yönetimi elinde tutuyor. İşçiler, tarım emekçileri yalnızca buyurulan yığınlardır. Bu toplumlarda sosyalist ilişkiler sözde kalmıştır. Burjuva ilişkiler sürdürülmektedir." Tüm bu kötülüklerin kaynağı, yazara göre, merkeziyetçi Leninist partidir. Merkeziyetçi parti tüzüğü bürokrasinin türemesine ve devleti eline geçirmesine neden olmuştur. Yazar, Leninist siyasal örgütlenme modelinin burjuva bir model olduğu, sosyalizm ile çeliştiği görüşündedir. Çünkü dikeyine, hiyerarşik örgütlenme, kapitalist üretim, sermayenin yoğunlaşmasına ve merkezileşmesine yol açan bir üretim tarzı olduğuna göre, burjuva bir modeldir. Nitekim kapitalist toplumda tüm örgütlenme bu merkeziyetçi modele uygundur. Sosyalist toplum kapitalist toplumdan örgütlenme modeli devralamaz, sosyalist üretim tarzı kendi örgütlenme modelini yaratmakla yükümlüdür. Bu da Leninist örgütlenme modeli değildir. Yazara göre bu ters örgütlenmeden ötürüdür ki, bugün sosyalist ülkelerdeki toplum düzeni "gizli polisi, düzmece davaları, sürgünleri, çalıştırma kampları ile Stalin'in inanılmaz vahşetlerle dolu kanlı istibdadı"nın yer alabildiği bir düzendir. Ve tüm dünyada komünist partileri de "Moskova'dan yönetilen bir fesat hareketinden" başka şey değildir.

Biz burada yazının "inceleme - araştırma" havası taşıyan kesimleri üzerinde duracağız. Yukarıya aktarılan cinsten sıradan anti-komünist propaganda düzeyindeki saldırıları cevaplandırmayı gereksiz sayıyoruz.

BU MARKSİZM DEĞİL BURJUVA HUKUKÇULUĞU

Her şeyden önce sosyalist toplumlarda gündemde olan, olması gereken bürokrasiye karşı, sosyalist demokrasiye ters düşen durumlara karşı mücadele sorunun yalnızca bir "örgütlenme modeli" yeni parti tüzüğü sorunu olarak ele almanın Marksist bir tahlil olmadığını belirtelim. Yasalar, tüzükler bir toplumdaki egemen üretim ilişkilerinin hukuksal ifadesidir ve bu üretim ilişkileri üretim tarzının bir parçasını oluşturur. Yazar da bunu teslim ediyor. "Her üretim tarzı kendine özgü örgütlenme "model"leri yaratır" diyor. Öte yandan yazısının iki yerinde de SSCB'de "sosyalist ekonominin düzenli olarak geliştiğini" teslim ediyor. Yani eleştirileri sosyalist toplumun iktisadi alt yapısına yönelik değil. Ancak iddiasına göre altmış yıllık bir tarihi olan ve "sosyalist ekonomisi düzenli olarak gelişen" bu toplumun iktisadi alt yapısı üzerinde Lenin denen adamın kapitalist toplumdan aktardığı sosyalist toplumla çelişmekte olan "örgütlenme modelleri" yükseliyor. Örgütlenme biçimini belirleyen parti tüzük maddeleri yüzünden sosyalist iktisadi alt yapı üzerinde yeni bir sömürücü sınıfın oluştuğu ve egemen duruma geldiğidir iddia. Yani tüzük maddeleri son tahlilde ekonomiyi alt etmiş ve belirleyici rol oynamıştır! Bu tarihsel materyalizm değil burjuva hukukçuluğudur, idealizmdir. Yazarın bu önergesi "Osmanlı İmparatorluğunun geri kalışı kapitülasyonlardan ötürüdür" diyen sözde tarihçilerinkinden pek farklı değil.

Elbette ki üst yapı kurumlarının da toplumsal gelişmeyi etkiledikleri doğrudur. Sentezin sırasında anti-tez olarak rol oynayabileceği bir gerçektir. Ancak ekonomik altyapı ile "örgütlenme modeli" gibi bir üst yapı unsuru böylesine çelişti mi son sözü söyleyecek olan "düzenli olarak gelişen" sosyalist ekonomidir.

Kapitülasyonlardan söz ettik. Kapitülasyonlar, kapitalist gelişme yoluna giremiyerek geri kalmış bir toplumun, burjuva devrimini zamanında yapmış ve çok daha ileri bir gelişme düzeyine ulaşmış bulunan kapitalist ülkelerle arasındaki güç dengesini, güçsüzün güçlüye boyun eğişinin bir belirtisidir. Neden değil, sonuçtur. Ayni biçimde eğer bugün sosyalist ülkelerde bir bürokrasi sorunu varsa ve bürokrat teknokrat zümre belirleyici rol oynayabiliyorsa bunun kaynağını parti tüzük maddelerinde, yasalarda değil, toplumsal sınıf ve zümrelerin güç dengesini belirleyen etkenlerde aramak gerekir.

Sosyalist ülkelerde bürokrasi sorununun bu denli önem kazanmasının kaynağı demokratik merkeziyetçilik ilkelerinin tam olarak uygulanmasının güçlenmiş bir bürokrasi tarafından engellenmesinde yatar. Yani Leninist örgütlenme ilkeleri uygulandığı için değil tam uygulanamadığı için sosyalist demokrasiye ters durumlar meydana gelmiştir.

İşçi sınıfına inançsızlığa kadar varan bir çok olumsuz görüş ve niyeti Lenin'e yakıştıran yazarımız bile (kendi kendisi ile çelişkiye düşme pahasına olsada) Onun devletin bürokratlaşmasına karşı koyduğunu teslim ediyor. Şöyle diyor:

"Bilindiği gibi, Lenin devrimden hemen sonra yeni devletin bürokratlaşmasından yakınmağa başlamıştır. 'İşçi devletimiz bürokratik bir biçimsizleşme içine girmiştir' diye önlemler alınmasını istemiştir. Hatta yaşamının sonlarına doğru 'Parti içinde de bürokratlara raslandığını' söylemiştir."

Gerçekten Lenin ve (Parti Kongre zabıtlarının da kanıtladığı gibi) genel olarak Bolşevikler, devletin bürokratlaşmasına karşı mücadeleyi herzaman gündemde tutmuşlardır.

Yani burada bürokratlaşmanın istendiği, bunun koşullarının kasıtlı olarak hazırlandığı iddia

edilmiyor, bürokratlaşma olduysa bu, Lenin'in ve partinin iradesi dışında onlara rağmen oldu, bunada Leninist örgütlenme "modeli" zemin hazırladı denmek isteniyor.

"Lenin bürokratlaşmanın örgütlenme biçimi ile bir ilişkisi olabileceğini hiç aklına getirmemiştir.", diyen yazar, Lenin'in bunu Rusya'nın geriliğinden ve savaşın dayattığı koşullardan ileri geldiğini sandığını, "hastalığın işçilerin, köylülerin haklarına sahip çıkmaları sonucunda tedavi edileceğine" inandığını söylüyordu.

Yani ortada işçilerin, köylülerin haklarına sahip çıkarak bürotlaşmaya engel olmalarını isteyen ama bu hastalığın örgütlenme biçimi ile bir ilişkisi olabileceğini bir türlü akıl edemeyen bir devrim lideri var. Hani yazarımız gibi bir akıl edebilse ve gereken tüzük ve yasa değişikliklerini yapsa ne bürokrasi kalacak ne birşey; kusursuz bir sosyalist demokrasi gerçekleşebilecek. Bunun Marksist tahlil olmadığına yukarıda işaret ettik. Evet bu medrese tahlilidir.

BÜROKRASİ SORUNU

Eğer sosyalist ülkeler bugün bir bürokrasi sorunu ile karşı karşıya ise bunun kaynağını sosyalist kuruluşun yer aldığı özgül koşullarda aramak gerekir, tüzük, yasa maddelerinde değil.

Tarih öyle denk getirdi ki ilk sosyalist devrim geri bir ülkede gerçekleşti ve o ülke (Rus imparatorluğu) ilk sosyalist kuruluşa sahne oldu. Ve SSCB'yi bu yolda izleyen öteki ülkeler de gelişmiş kapitalist ülkeler değildi. Ülkenin geriliği bir yandan, kapitalist kuşatma koşullarının sosyalist ülke içindeki kapitalist unsurları sistemli olarak yüreklendirmesi ve sosyalist vatanı iç ve dış düşmana karşı savunma görevini ön plana geçirmesi, öte yandan, sosyalist kuruluşda çetin sorunlar ortaya çıkardı ve kuruluş aşamasının uzun sürmesine neden oldu.

Marks ve Engels kapitalist ilişkilerin daha az yaygın olduğu bir dünyada, işçi sınıfı bağımsız toplumsal bir güç olarak henüz ancak Batı Avrupa ve Kuzey Amerika'da tarih sahnesine çıktığı tarihsel ortamda, sosyalist devrimin bu en gelişmiş kapitalist ülkelerde patlak vereceğini ve dünyanın geri kalan kesiminin zorunlu olarak bu devrime ayak uyduracağını düşünmüşlerdi. Onların, sonraki dönemde, kapitalizmin eşit olmayan gelişmesi ve bu sistemin uğrayacağı derin bunalımlar sonucu proletaryanın önüne çıkabilecek tarihsel olanakları önceden görüp bunların üzerinde durmaları elbette ki olanaksızdı.

Marks ve Engels'in "Herkese üretimine göre" ilkesinin uygulandığı sosyalizmin ilk aşamasını oldukça kısa bir süreç olarak gördüler. Devletin sönüp yok olacağı yüksek bir teknoloji ve bilinç düzeyinde herkese gereksinimine göre ilkesinin uygulandığı sınıfsız ve devletsiz komünist toplumun tarihsel ölçülerle kısa bir sürede gerçekleşebileceğini düşündüler. Besbelli ki bu düşünce, devrimin en gelişmiş kapitalist ülkelerde gerçekleşeceği varsayımına dayanıyordu.

Rusya gibi kapitalist gelişmede geri ve, bunun sonucu olarak, sanayide kadroları yetersiz olan bir ülkede sosyalist kuruluşun daha uzun süreceği açıktır. Bu ters koşullarda, sosyalist üretimin tüm alanlarında gerekli kadroları yaratmak, bunlara en verimli çalışma koşullarını sağlamak ve sosyalist kuruluşu gerçekleştirmek gerekiyordu.

S.S.C.B.'nde Parti ve hükümet, 1920'lerden başlıyarak, birbirini izleyen beşer yıllık devlet planlarını bir an önce hedeflerine ulaştırmak için, "maddi özendirici" yöntemiyle emeğin verimliliğini yükseltme yoluna başvurdu, ve "herkese üretimine göre" ilkesini yaygın biçimde uyguladı. Bu, bir bakıma kaçınılmazdı. Toplumun içinde bulunduğu bilinç düzeyinde sosyalist ekonominin güçlenmesine en çok katkıda bulunanın ödüllendirilmesi bir zorululuktu.

Yeni yetişen bürokrat ve teknokrat kadrolar, daha önce olduğu gibi artık eski düzenin kalıntıları değildi. Bunlar, üretimde, sosyalist toplum mekanizmasının değişik kesimlerinde öncü nitelikte işçiler olarak değerlerini kanıtlamış emekçilerdi. Sosyalist devlet kendilerine daha yüksek eğitim olanakları sağlamış, yükselmelerinde onlara destek olmuştu. Herşeyi sosyalizme borçlu idiler.

Bu zümre sosyalist ekonominin, ülke savunmasının güçlenmesine katkıda bulunuyor, sosyalist kuruluşun vazgeçilmez bir unsurunu oluşturuyordu. Besbelli ki bu aşamada eşitlikçi bir ücret politikasının izlenmesi, emeğin verimliliği üzerinde olumsuz etki yapar üretimin zararına olurdu. Çin'de benzer koşullarda "Kültür devrimi" denen hareket sürdüğü sırada görüldüğü gibi, böyle bir politika ekonomide, başı bozukluk, anarşi yaratmaktan öte bir sonuç vermezdi.

Güdülen bu politika, sosyalist kuruluşun geçici ve tarihsel ölçülerle kısa süreli bir aşama olacağı, bu aşamanın bürokrasinin emekçi tabandan koparak zümreleşmeye vakıt bulamadan sona ereceği ve sosyalist kuruluşun tamamlanması, daha yüksek bir sosyalist bilinç düzeyine varılmasıyla maddi özendiriye gerek kalmıyacağı, ücretler merdiveni gittikçe daha yatay duruma getirilerek sonunda "herkese gereksinimine göre" ilkesinin uygulanacağı topluma ulaşılacağı varsayımına dayanıyordu.

Ancak bu aşama uzun sürdü ve bürokrasi zümre bilincine vararak kendi ayrıcalıklarını savunur duruma geldi. Sosyalist üretimde kilit noktaları elinde tutan bürokrasi Partide ve hükümette kolaylıkla etkinlik sağladı, zümre çıkarlarına uygun bir çizgi izledi. Ücretler merdiveni zamanla yataylaştırılacağına kimi durumlarda daha da dikleştirildi. Bürokrat teknokrat zümrenin emekçi tabana oranla ayrıcalıklı durumu giderek kalkacağına daha da güçlendi. Öyle ki bugün artık bürokrasinin zümre çıkarlarıyla, sosyalist toplumun daha ileri bir aşamaya biran önce ulaşmasından yana olan işçilerin, emekçilerin çıkarlarının çeliştiğinden söz edilebilir

Dolayısiyle bürokrasi bu bakımdan, ilerici değil, tutucu bir işlev yerine getirmektedir. Sosyalist kuruluşta oluşmuş bulunan, herşeyini sosyalizme borçlu olan, büyük çoğunluğu ile emekçi kökenli zümrenin bir kapitalist restorasyondan yana olması düşünülemez. Bugün sosyalist ülkelerde ikilem, "sosyalizm mi? - kapitalizm mi?" ikilemi değildir artık. İkilem, "sosyalizmin daha ileri aşamasına seçmek mi? - yoksa yerinde saymak mı?" ikilemidir. Ve bugün gerçekten bir kapitalist restorasyondan yana olan Zaharov'ların, Soljenitsin'lerin Sovyet toplumunda bir toplumsal tabanına dayanmadıkları, bunların sözü edilecek bir sınıfın özlemlerini dile getirmedikleri besbellidir. Bunlar fiilen emperyalizmin sözcüleri durumundadırlar.

Her toplumda ileri olanla geri olan çatışır. Toplumların geçtiği gelişme aşamalarında ilerici güçler ile gerici güçler değişir. Bir aşamada devrimci olan bir sınıfın sonraki aşamada karşı-devrimci kesildiği görülebilir. Burjuva devrimleri döneminde gerici güç feodal aristokrasi idi, burjuvazi ise devrimci güçtü. Ama ayni burjuvazi sosyalist devrimler çağında karşı-devrimci oldu. Milli Demokratik Devrim aşamasında bulunan bir ülkede emperyalizm, işbirlikçi kapitalistler ve büyük toprak sahipleri karşı-devrim cephesini oluşturur. İşçi sınıfı, tüm emekçi yığınlar, kent ve köy küçük burjuvazisi devrimci güçlerdir Devrimin bu ilk aşamasının geçilmesi ve toplumun sosyalist devrime varmasıyla, küçük burjuvazi (hiç değilse bunun sağ kolu) karşı-devrimci kesilir.

Bürokrat, teknokrat zümre de sosyalist kuruluşa katkıları ölçüsünde devrimci bir işlev yerine getirmiştir. Ama, öte yandan, bu zümre ayrıcalıklarını sürdürmek amacıyla sosyalist toplumun ilerleyişine ayak bağı olduğu ölçüde gerici bir güç durumuna düşer. Bu nitelikte bir bürokrasinin ekonomide, Parti ve hükümette ağır basmasının sosyalist ülkenin ve genel olarak devrimci işçi hareketinin karşısına ağır sorunlar çıkaracağı açıktır.

Besbelli ki bu sorun bizim için de önem taşır. Sosyalist sistemdeki gelişmeleri izlemekle yükümlüyüz. Ancak bürokrasi sorununun çözümünün, herkesten önce sosyalist ülkeler işçilerinin, emekçilerinin sorunu olduğunu bilelim. Onlar, "haklarına sahip çıkarak" sosyalist demokrasiye ters düşen durumlara son vereceklerdir. Çözüm, herhalde, bambaşka tarihsel koşullar içinde oluşmuş bulunan "Avrupa komünizmi" denen sağ sapmanın savunucularından gelmiyecektir. Çözüm, burjuva demokratizmi geleneğine sahip emperyalist metropollere özgü bir akım olan "Avrupa komünizmini" böyle bir geleneği olmayan sömürülen ülke Türkiye'ye ithal etmeye kalkanlardan da gelmiyecektir.

Onun için, CİA'nın faşist darbeler tezgâhlayabildiği, kontr-gerillanın cirit attığı, bu siyasi cinayetler, katliamlar ülkesinde, bağımsızlık ve gerçek demokrasi mücadelesinin bize yüklediği sorumlulukları ikinci plana itme pahasına, Batı rüzgârlarına uyarak sosyalist dünyaya nizam vermeye kalkışmak yanlıştır.

SOSYALİST PLAN MERKEZİYETÇİDİR

Leninist örgütlenme ilkesi demokratik merkeziyetçilik ile kapitalist üretimde sermayenin yoğunlaşma ve merkezileşmesi arasında paralellik kurmak ve bundan her türlü merkezileşmenin kapitalist topluma özgü birşey olduğu sonucunu çıkarmak da yanlıştır. Kapitalist üretim ile sosyalist üretim arasındaki fark birinde merkezileşme olgusu, öbüründe olmayışı değildir. Temel fark üretim araçları mülkiyetinin kollektif olup olmamasıdır. Sosyalist planlamada merkezi karar organlarını, merkezi yönetim ve denetimi zorunlu kılmaktadır. Üstelik merkeziyetçilik ile örgüt içi demokrasi bağdaşmıyan şeyler değildir. Sorun merkeziyetçiliğin demokratik olup olmayışıdır. Yani karar organlarına seçilenlerin gerçekten örgüt tabanının özgür iradesiyle seçilip seçilmedikleri, tabanın gerçek temsilcisi olup olmadıkları, parti tabanının da işçi sınıfının en bilinçli, öncü nitelikte unsurlardan oluşup oluşmadığıdır. Burada önemli olan örgütün biçimi, "modeli" değil, parti denen silahın işçi sınıfının elinde olup olmadığıdır. Demokratik merkeziyetçiliği yaratıcı bir tutumla uygulayan işçi sınıfının öncü birliği niteliğinde bir

partinin bu sınıfın en değerli, en büyük silahıdır.

Marksizmde sosyalist toplum kapitalist toplumdan gelme herşeyi tukaka sayar diye bir kural yoktur. Bilim olarak marksizmin kendisi belli başlı üç kökenden gelir ve Marx bu kökenlere (İngiliz ekonomi politiği olsun, Alman felsefesi, Fransız sosyalizmi olsun) dayanarak çağının gerçekleri ışığında bir sentez oluşturmuş, doktrinini kurmuştur.

Marksizm hiçbir zaman işçi sınıfı hareketini tarihsel kökenlerden kopuk havada bir olgu saymamıştır. Antik çağda köle ayaklanmalarını bile bir esin kaynağı olarak görmüştür. Spartakus Marx'ın en büyük hayranlık duyduğu kahramandır. Marksizm feodal toplumdan burjuva topluma geçişin tarihini, burjuva demokratik devrimleri incelemeyi görev bilmiştir. Büyük Fransız Devrimi ve onu hazırlayan fikir akımları olmasaydı Marksizm olmazdı. Marksizm gelmiş geçmiş kültürlerde sağlam ne varsa, ilerici ne varsa onun mirasçısıdır.

Örgütlenmede merkeziyetçilik ya da demokratiklik burjuva toplumundan gelmedir diye yadsınması saçmadır. Askerliği ele alalım: Çağlar boyunca savaşmayı bilip bilmeme bir toplum için var olup olmama sorunuydu. Onun için insanoğlu en çok bu alanda kafa yormuştur. Değişik toplumlardan askerlerin teorik ve pratik katkılarıyla oluşmuş olan askerlik en gelişmiş bilgi kollarından biridir. Devrimle sosyalist toplumu kurmak gibi tarihsel bir görev taşıyan işçi sınıfı da bu askerlik bilimini iyi bilmek, onu daha da geliştirmek zorundadır. Bilindiği gibi askeri örgütlenme piramidal biçimdedir. Burada kumandanlık kurumu vardır. Disiplin şarttır. Elbette ki bir devrim ordusu ile sömürücü sınıfların halka karşı baskı kuvveti niteliğinde bir ordu arasında farklar, özde farklar olmalıdır ve vardır. Ama bu farklar birincisinde disiplinin bilinçli ve gönüllü bir disiplin olmasını, dolayısıyla daha güçlü bir disiplin olmasını sağlar, sağlamalıdır.

Bir devrim ordusu düşünün ki, yazarımızın önerilerine uyarak, "merkeziyetçi örgütlenme kapitalist topluma özgü bir şeydir, devrim ordusuna yakışmaz" diyerek, askeri disiplini, komutanlığın emirlerine uyma zorunluluğunu kaldırmıştır. Böyle bir ordunun karşı devrimci kuvvetler karşısında yenilgiye uğrıyacağı besbellidir.

PARTİ DE BİR SAVAŞ ÖRGÜTÜDÜR

Proletarya partisi nedir? O da bir savaş örgütü. Çok yönlü, çok daha çapraşık olan sınıf savaşı örgütü. İşlevi sınıf düşmanını yenmek, işçi sınıfını egemen güç durumuna getirmektir. Lenin yüzyılımızın başlarında, Çarlık Rusyası koşullarında, yani demokratik güçlere en ufak özgürlüğün tanınmadığı despot bir yönetim altında Rusya proletaryasının sınıf savaşı örgütünün ilkelerini saptamış, bu ilkeler ışığında Bolşevik örgütünü kurmuştur. Bu parti Büyük Ekim Devrimini gerçekleştiren, tarihte yeni çağ açan partidir. Yani Leninist örgütlenme modeli tarih önünde başarılı sınav vermiştir. Dünya devrimci işçi hareketinin Leninist ilkeleri benimsemesi bu yüzdendir. Ve bu ilkeleri yaratıcı bir tutumla uygulayan partiler olmuştur emperyalizme karşı en etkin mücadeleyi veren örgütler. Yani Leninist örgütlenme ilkeleri yalnızca Rusya'da değil, tüm dünyada başarılı sınav vermiştir. Yazarın "Moskova'dan yönetilen bir fesat hareketi" dediği Üçüncü Enternasyonal partileri olmasaydı, Ne Avrupa'da ne Asya'da ne de başka yerde emperyalizme karşı o güçlü direniş hareketleri olmazdı.

Lenin bu konuda son sözü söylemiştir, bu ilkeler sonsuzluğa dek geçerlidir, yeni tarihsel koşullar yeni örgütlenme biçimleri dayatsa da bu ilkelerden vazgeçilmez diyen yok. Daha 1919'da Lenin, sınıfsız ve devletsiz topluma varılana dek proletarya iktidarının hangi aşamalardan geçeceğini önceden kestirmenin olanaksız olduğuna işaret etmiştir.

ENTELEKTÜEL DÜRÜSTLÜK

Leninist örgütlenme ilkelerine uygun örgütün ilkelerini sıralarken, yazar, bunların "tepeden inme kışla disiplinli", "bürokrasi ve onunla birlikte efendi-köle (buyuran-buyurulan) ilişkileri üreten" bir "makine" olduğunu söylüyor, bu örgüt çatısı altında ihanetin ölümle cezalandırıldığını iddia ediyor.

"Makine", "siyasal makine" (political machine) terimi ABD'nin politik yaşamına özgü bir terimdir. Amerikan politikacılarıyla gangsterlerin birlikte, cinayetlere kadar varan suçlar işleyerek halkı ezip soyduğu burjuva partilerin yöresel örgütleri için kullanılır? Örneğin New-York'da Tammany Hall, Kansas'da Pendergast Machine bu cinsten ün yapmış siyasal makinelerdir. Yazarın bu terimi leninist parti örgütü için kullanmasını onun sübjektif yakıştırması sayalım. Ama ihanetin cezasının ölüm olduğu yolunda iddia kesinlikle gerçeğe aykırıdır. Leninist parti Sicilyalı haydutların Mafia örgütü değildir. Bolşevik Parti iç savaş koşullarında bile idam cezasını kaldırabilmiş partidir. Yazar bu iddiayı ileri sürerken, sayfa belirtmeden "Ne Yapmalı?" kitabını kaynak olarak gösteriyor. Oysa kendisi bir yazıda kaynağın nasıl gösterilmesi gerektiğini pek iyi bilir. Burada kurala uymamıştır çünkü, "Ne Yapmalı"da ya da Lenin'in herhangi bir yapıtında böyle bir şey yoktur. Kaynak gösterir izlenimini bırakarak bir kimseye söylemediği bir şeyi yakıştırmanın entelektüel dürüstlükle bağdaşmadığı açıktır.

Yazıda usulüne uygun biçimde kaynak gösterilerek alınan pasajlar da var. Örneğin Marx'ın, Hegel'in devlet ve hukuk felsefesinin eleştirisinde, özellikle Ondokuzuncu Yüzyılın ilk yarısı Prusyası gibi feodal bir toplumun bürokrasisini göz önünde tutarak yaptığı bürokrasi tahlili var. Aybar bu tahlili aktararak Yirminci Yüzyılın son çeyreğinde, bu uzay çağında, o çağı açmış olan Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği bürokrasisini tanımlamaya kalkışıyor. Bu, dialektiğin zaman ve mekân unsurunun göz ardı edilmesidir. Bu, çok derin bir bilim olan marksizmin klasiklerinden kötü niyetli aktarmalarla dünyada herşeyin kanıtlanabileceği yolunda Lenin'in ünlü sözünün ne denli doğru olduğunu gösteren bir durumdur. Bugün, masallar sayısı az olmayan sol gruplardan gençler, çıkardıkları dergilerde yazdıkları yazıların paragraflarını bilimsel sosyalizmin ustalarından alıntılarla süslüyorlar. Çok kez yanlış olan savlarını, böylelikle güçlendirdiklerini sanıyorlar. Buna tepki olarak bugün Türkiye'de sol yayını izleyen okurların birçoğunda, haklı olarak, alıntılara karşı bir alerji oluşmuştur. Tüm bilimsel dış görünümüne karşın Aybar'ın yazısı bu alerjiyi azaltacak değildir.

Bu yazıda gösterilen değil, gösterilmeyen aktarmaların daha büyük önem taşıdığına dikkati çekelim. "Öncü Parti" ilkelerinin uygulanmasının diktatörlüğe varacağı görüşünü ilk savunan Menşevik Martov'dur. En bilinçli, en fedakâr işçileri değil, emekçilerin tümünü kapsayan, her greveiyi parti üyesi sayan, merkezi disiplinden yoksun örgütlenme, "partiliyim" diyen herkesin Partiye sokulması, başına buyrukluğun ilke olması, bütün bunlar Martov'cuların savundukları şeylerdi. Martov'cudur, yüzyılımızın başlarında, kendiliğindenciliği, sosyalistler kulübü niteliğinde laçka örgütlenmeyi savunanlar. Ama yazarımız, Martov ve benzerlerinden doğrudan alıntı yapmaktan dikkatle kaçınıyor. Çünkü Martov'ların defteri çoktan dürülmüştür. Menşeviklerin eski teranelerini tekrarladığın sezilirse sonuç elde edemezsin. Onun için Martov'ların seksen yıl önce söylediklerini telleyip pullayıp yeni bir şeymiş gibi sunmak gerek.

Onun için yazar, bir yandan, adını ağzına almadan İkinci Enternasyonalin baş ideoloğu Kautsky'nin ilk sosyalist ülke, marksizmin proletarya diktatörlüğü kavramına yönelttiği saldırıları tümüyle benimserken, ya da geri bir ülkede sosyalist devrimi gerçekleştirdiler diye Bolşevikleri ve özellikle Lenin'i tarihsel determinizmi inkâr etmekle, Rus Narodniklerinin iradeciliğiyle suçlarken, yani Kautsky'nin eleştiri çıkmış tezlerini tekrarlar dururken, öte yandan bu tezlerin patent sahibinin kimliğini açıklamıyor. Ve Kautsky'nin adını ağzına aldı mı onu Lenin ile bir kaba koyup yermek içindir. Ama yerdiği Kautsky'nin bir zamanlar savunmuş olduğu doğru görüşlerdir. Dönekliğe düşmeden önce, Engels'in son günlerinde, onunla birlikte çalışmış olan Kautsky, bir zamanlar tüm sosyalist hareketin saygıdeğer kişisiydi. Başlangıçta Bernstein revizyonizmine öldürücü darbeleri indirenlerden biri de odur. Ama sonunda o da ayni revizyonizme düştü. Yazarımızın Kautsky'nin dönecklik döneminde savunduğu anti-sovyet, anti-leninist savları benimseyip onun, yüzyılımızın başlarında tüm sosyalist hareket adına savunduğu doğru tezleri reddetmesi ilginçtir.

MARKSİZMİN İLK ŞEKİLLENMESİ

Aşırı ouvrierisme dozu ile yüklü uzun bir tiraddan, ve Lenin'in "öncü" ile kastettiğinin "işçi sınıfı dışından kimseler" olduğu yolunda şaşılası bir iddia ileri sürdükten sonra yazarımız şöyle diyor:

"Lenin'in Kautsky'den aktardığı ve **işçi sınıfının kendiliğinden siyasal bilince ulaşamıyacağı hakkındaki görüş, işçi sınıfı dışında bir küçük savaş örgütü kuralmasına gerekçe olmuştu.** (a.b.ç.). Lenin örgüt sorunu üzerindeki (Ne yapmalı?) adlı kitabında Kautsky'nin görüşünü uzun uzun savunur Oysa işçi sınıfının kendiliğinden siyasal bilince ulaşamıyacağı hakkındaki görüş kabul edilecek olursa, marksizmin tarih teorisi ve bilinç hakkındaki dialektik görüşü iskambilden şatolar gibi yıkılıverir."

Yazarımız ya okuduğunu anlamıyor, ya da başka şey. Ne Lenin, hatta ne de Kautsky işçi sınıfının kendiliğinden siyasal bilince ulaşamıyacağı yolunda bir görüş ileri sürmemişlerdir. "Ne Yapmalı?" ya aktarılan Kautsky'nin sözleri "modern sosyalizmin ilk şekillenmesi" ile, yani Marksizmin ilk şekillenmesi ile ilgilidir. "İşçi sınıfının kendiliğinden siyasal bilince ulaşamıyacağı" yolunda bir sav ileri süren yok.

"Ne Yapmalı?" ya aktarılan pasajın bu konuyla ilgili satırlarını buraya alalım:

"Bugünün sosyalist bilinci ancak derin bir bilimsel bilgi temeli üzerinde yükselebilir (...) Bilimin taşıtı proletarya değil, burjuva aydınlar zümresidir. Modern sosyalizmin ilk şekillenmesi (a.b.ç.), bu zümre üyelerinin birey olarak kafalarında olmuştu. Ve onlar bunu, entelektüel bakımdan daha gelişmiş olan proleterlere iletmişler ve proleterler de modern sosyalizmi, şartların imkân verdiği yerlerde, proleter sınıf mücadelesine sokmuşlardır... (a.b.ç.)" (K. Kautsky'den aktaran V.I, Lenin, "Ne Yapmalı?", Sol Yayınları, Ankara 1968, sayfa 51)

Burada söz konusu olan nedir? Modern sosyalizmin, yani marksizmin ilk şekillenmesi. Marksist öğretinin kurucularının Marx ve Engels olduğunu ve bunların işçi değil, burjuva aydınlar zümresinden olduklarını biliyoruz. Burada yapılan herkesin bildiği bu gerçeğin doğrulanmasıdır.

Başka ne var bu pasajda? Marx ve Engels'in şekillendirdikleri modern sosyalizmi (marksizmi) daha gelişmiş olan proleterlere ilettikleri, ve bu proleterlerin de modern sosyalizmi proleter sınıf mücadelesine soktukları. Bunlar da böyle olmuştur. Ve gene biliyoruz ki, "modern sosyalizmi proleter sınıf mücadelesine sokan proleterler" (evet öncü proleterler) Rusya'da Babuskin'ler, Şelgunov ve Halturin'ler Bolşevik partisinin bel kemiğini oluşturuyorlardı, ve bu proletarya öncüleri Lenin'in göz bebeği idiler.

Yukardaki aktarmadan "işçi sınıfı dışında bir küçük savaş örgütü" kurulmasının gerekçesini çıkarabilmek için insanın pek marifetli olması gerekir.

ROSA LUXEMBOURG'A SAHİP ÇIKMAK

Yazar 1903 Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi Kongresini izleyen dönemde Rosa Lüxembourg'un, örgütlenmede merkeziyetçiliği eleştirdiğini söylüyor ve Rosa Luxembourg'un sesine kulak veren olmayışına üzülüyor. Ama Rosa Luxembourg o dediği yerde kalmış değildir. O, Büyük Ekim Devriminin ve o devrimi gerçekleştiren Bolşeviklerin hayranıydı. Alman sosyal-demokrat iktidarın onun ölüm fermanını çıkarması bu yüzdendir. 1919'da Üçüncü Enternasyonal'in kurulması üzerine Leninist ilkelere uygun biçimde Alman işçi sınıfının savaş örgütünü kuranlar, Luxembourg'ların, Lieknecht'lerin çizgisini izleyenlerdi.

Yüzyılın başlarında, özellikle ulusal sorunda ve örgütlenme sorununda Lenin ile Rosa Luxembourg arasında bazı görüş ayrılıkları olduğu doğrudur. Ancak tarihsel gelişme onu değil, Lenin'i doğrulamıştır. Ve Rosa Luxembourg tarihden ders çıkarabilecek çapta bir kimseydi. Eğer Rosa Luxembourg'lara sahip çıkacaksak onun en şanslı dönemi dahil siyasal yaşamın tümüyle sahip çıkalım. Yazarımızın yeri Rosa Luxembourg'ların değil, Martov'ların, Kautsky'lerin ve ayni geleneği bugün Batı Avrupa'da sürdürenlerin safıdır. Yalnız savunduğu görüşlerle değil, tarihsel olayları sunuş tarzıyla da bu böyle. Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi 1903 Kongresiyle ilgili olarak şunları yazıyor:

"Lenin görüşlerini Rus Sosyal-Demokrat Partisinde zafere ulaştırmak için çetin bir savaş vermiş ve 1903'de Londra'da toplanan ikinci Parti kongresinde 20'ye karşı 24 oyla üstünlük sağlıyabilmiştir. Kaldı ki bu da ancak 7 anti-İskracının salonu terketmesiyle mümkün olmuştur. Londra kongresinde sert tartışmalar oldu. Lenin'in merkezciliği kaygı ve kuşku yaratıyordu. Bunun kişisel diktatörlüğe yol açacağı ileri sürülüyordu. Ama Bolşeviklerin iktidarı ele geçirmesi tüm kaygıları tüm kuşkuları silip süpürdü. Lenin'e karşı çıkmış olanlar devrime ihanetle suçlandı."

Menşevikler de 1903 R.S.D.İ.P. Kongresini böyle anlatmışlardır. Geçenlerde TRT'de gösterilen İngiliz kaynaklı dizi filimde de bu kongre aşağı yukarı böyle anlatılıyor.

AVRUPA KOMÜNİZMİNE GELİNCE

Yukarıda Avrupa'da son zamanlarda yaygınlık kazanmış bir akımdan, bugün Kautsky'lerin geleneğini sürdürenlerden söz ettik. Bunlar sosyal-demokratlar değildir artık. Sosyal demokrasi genellikle marksizmi terketmiş ve reformist burjuva hareket niteliğine bürünmüştür. Oysa Kautsky geleneğini sürdürebilmek için Marksizm adına Leninizme saldırıya geçmek gerek. Bunun için de Marksizmin burjuva demokrasisi ile çelişen tüm budaklarını budamak gerek? Bugün bu geleneğin sürdürücüsü "Avrupa Komünizmi" denen akımdır. Sosyal demokrasinin işçi hareketini burjuvazinin kuyruğuna takacak güçte olmadığı Batı Avrupa ülkelerinde bu akımın hemen hemen ayni işlevi yüklendiğine tanık oluyoruz.

Avrupa komünizmini yalnızca SBKP'nin kendi sosyalizm anlayışını dıştan dayatmasına karşı bir tepki, doğmacılığa karşı, bağımsız ve yaratıcı tutum özleminin bir dışa vuruşu olarak değerlendirmek, eksik dolayısıyla yanlış bir değerlendirme olur. Burada önemli olan o tepkinin, bağımsız tutup özleminin ne biçimde tezahür ettiği, ne sonuç

doğurduğudur. Batı Avrupa komünist partilerinin bağımsız politikası sonucu dünya devrimci işçi hareketi güçlenmiş midir, yoksa tersi mi? Budur asıl sorun. Avrupa komünizminin bugün iç politikada genellikle uzlaşmacı bir sağ çizgi izlediği, dış politikada da zaman zaman proleter enternasyonalizme ters düşen çıkışlar yaptığı bir gerçektir.

Bu bakımdan dayatmalara, vasilik eğilimlerine, dogmatizme ne denli karşı olsak da Avrupa komünizminin sağ sapma niteliği taşıyan, ve bölgecilik eğilimi gösteren politikasının karşısına dikilmekle yükümlüyüz. Elbette ki, Avrupa komünizmini eleştirmemiz, proleter enternasyonalizmi ile çeliştiği açık olan dayatmaları, dogmacılığı, tekerlemeciliği hoşgörü ile karşıladığımız anlamına gelmemelidir.

Avrupa komünizmi, adı üstünde, bir çeşit bölge şovenizmini temsil ediyor. Bu akımın savunucuları sosyalist ülkelerin, sömürülen ülkelerin yoksun bulunduğu bir geleneğin, burjuva demokratizmi geleneğinin mirasçısı sayıyorlar kendilerini. Bu geleneği sürdürmek onlara göre devrimci görevdir. Burjuva demokrasisini öylesine ululaştırıyorlar ki, sosyalist devrimler bu kurumu ortadan kaldırdıkları için sosyalist ülkelerde gerçek sosyalizm olamıyacağını iddia ediyorlar. "Stalinizm" dedikleri şey boy hedefleridir. Ama artık başlıca saldırılarını Lenin'e yöneltiyorlar. Lenin'i, Leninizmi bir Rus olgusu sayıyorlar. Lenin'e saldırırken bunu Marksizm adına yaptıkları iddiasındadırlar. Oysa, proletarya diktatorasından, proleter enternasyonalizmine kadar, Leninizmde reddettikleri şeylerin tümünü Marx da savunmuştur. Bunların, burjuva parlemantarizmine bu denli bağlandıkları ve bölge şovenizminde direndikleri takdirde, tarihin daha önceki bir aşamasında sağ sosyal demokrasinin yaptığı gibi, marksizmi budayıp kuşa çevirmekle kalmayıp, onu tümüyle terkedecekleri akla gelmiyor değil. Ama şimdilik, yazarımızın yaptığı gibi, bağnaz Marksçı geçiniyorlar.

TÜRKİYE DEVRİMİ AÇISINDAN BAKMAK

Kapitalizm ile sosyalizm arasındaki mücadelenin gittikçe keskinleşmesi, ulusal kurtuluş hareketlerinin güçlenmesi ve emperyalist dünyanın en ücra yerlerine kadar yayılması, aktif devrimci enternasyonalizm örneklerinin de kanıtladığı gibi, sosyalist sistem ile ulusal kurtuluş hareketleri arasında bağlaşıklığın daha da güçlenmesi ve sonuç olarak emperyalizmin yenilgilere uğratılması, gerilemeye zorlanması, birbirini izleyen sosyalizme yönelik ulusal demokratik devrimlerle bu sistemin sömürü alanının gittikçe daralması çağımızın gerçeğidir.

Ve yurdumuz Türkiye emperyalist dünya sistemi içinde, kaçınılmaz bunalımlara sürüklenmiş sömürülen bir ülkedir. Türkiye'nin bu durumuna son vermek, (başta ABD) emperyalizmin vesayetine, işbirlikçi sermaye egemenliğine, büyük toprak sahibi ağa, tefeci bezirgân takımının kırsal bölgelerdeki tahakküm ve sömürüsüne son vermek, bağımsız ve gerçekten demokratik bir Türkiye'yi gerçekleştirmek, sömürüsüz toplum doğrultusunda yol almak bu ülke insanlarının özlemidir. Bu uğurda mücadele yurtsever görevidir.

Bu bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm uğruna mücadelede Türkiye'nin ulusal ve demokratik güçlerinin dünyada müttefikleri var: sosyalist ülkeler, kurtuluş savaşı koşullarında olan dünya halkları, Üçüncü dünya içinde yer almış ulusal rejimler.

Türkiye devrimcisi, herşeyden önce çağımızın bu gerçeğine bakar. Buna bakmakla yükümlüdür. Bunun yanında herşey ikincil önemdedir.

Türkiye devriminden sorumlu devrimciler olarak, Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelere karşı tutumumuzu saptarken soracağımız soru şudur: "Sosyalist sistem, geniş olanaklarıyla, bizim gibi ülkelerin bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini destekliyor mu desteklemiyor mu? Emperyalizmi yenilgiye uğratarak zafere ulaşacak olan Türkiye devrimi sosyalist dünya sisteminde bir müttefik bulabilecek midir? Budur belirleyici olan. Burada SSCB'deki toplumun ne ölçüde bizim hayalimizde yaşattığımız ideal sosyalist topluma benzediği, orda egemen durumda bir bürokrasi var mı? sosyalist demokrasi ne ölçüde uygulanabiliyor? Bütün bunlar ikincil sorunlardır, bunları ön plana geçiremeyiz. Bu, bizi aşan bir lükstür. Emperyalist metropollerin tüketim toplumlarının "solcu" su bunu yapabilir. Çifte sömürü altında bu yoksulluklar ülkesinde biz yapamayız.

Birinci sorunun cevabı olumludur. Bugün dünyanın neresinde bir anti-emperyalist mücadele varsa sosyalist sistem onunla dayanışma halindedir. O halde Türkiye devriminden sorumlu devrimciler olarak bizim sosyalist sisteme karşı tutumumuz olumlu olmalıdır. Öteki soruların cevaplarının olumlu ya da olumsuz oluşu bizim bu tutumumuz değiştirmez.

Evet bugün sosyalist sistem bir bürokrasi sorunu ile karşı karşıyadır. Sosyalist kuruluş koşul-

larında türemiş olsa da bu zümrenin partide ve yönetimde ağır basması sosyalist demokrasiye ters düşen durumlar yaratmaktadır. Bürokrat ve teknokrat zümrenin sosyalizmin daha ileri aşamalara ulaşmasında bir ayak bağı olduğu kesindir. Ancak tarih tekerleği ileri doğrultuda döneceğine göre, zümre çıkarları bu dönüşü engellemekte olan güçlerin eninde sonunda etkisiz bırakılacağına ve sosyalizmin bu soruna da devrimci bir çözüm getireceğine inanıyoruz.

Gönül isterdi ki sosyalist toplum kusursuz olsun. Ama ideal ve gerçek çok kez çakışmıyor. Jean Jacques Rousseau'nun hayal ettiği burjuva demokratik toplum ile gerçek burjuva toplumu birbirinden epey farklı idi. Ama tüm kusurlarına karşın burjuva toplumu insanlık için pek büyük bir aşama oldu, onun önünde geniş gelişme ufukları açtı. Sosyalist toplum daha da büyük bir aşamadır, insanlık önünde çok daha geniş ufuklar açmıştır. Bu toplum insanlığı yüzyıllar boyu hayalinde kurduğu mutlu insanlar topluluğuna daha da yaklaştırmıştır.

Eylül 1978
Mihri Belli

FİDEL CASTRO

DEVRİMCİ VE ENTERNASYONALİST ÖZVERİMİZİN SAĞLIYABİLECEĞİ HERŞEYİ DÜNYAYA VERECEĞİZ

Bundan 25 yıl önce, 26 Temmuz 1953'de Fidel Kastro önderliğinde bir avuç Kübalı devrimci ABD emperyalistlerinin kuklası zalim Batista rejimini devirmek için Moncada kışlasına baskın yaptı. Bu, Küba devrimini gerçekleştirecek olan devrimci kuşağın ilk silahlı eylemiydi.

Moncada harekâtı yenilgiye uğratıldı. Ama bu eylemin temsil ettiği devrimci kararlılık, yüreklilik ve özveri sonunda Küba devrimini zafere ulaştırdı.

26 Temmuz Küba'da her yıl anılır. Bu yılki anma töreni 11'nci Dünya Öğrenci ve Gençlik Festivaline rastladı.O gün Fidel Kastro kışla duvarları önünde bir konuşma yaptı. Çağımızın gerçekleri büyük bir açıklıkla dile getiren ve en derin anlamıyla devrimci esinle dolu bu konuşmanın geniş bir özetini aşağıda sunuyoruz.

Bağımsız Türkiye

Saygı değer konuklar,
Parti ve yönetimdeki yoldaşlar,
Santiago de Cuba halkı,
Yurtdaşlar!

(...) Bizim kuşak zaferi elde etme ve onun meyvelerini toplama ayrıcalığına sahip olduğunda, arkamızda uzun bir yol katedilmiş bulunuyordu. Şu halde ayaklanma günümüzü bizden önceki pek çok kuşağın düşlediği özgürlük, bağımsızlık ve adalet ile kutlayabiliriz. Dahası, hürriyet, bağımsızlık ve adalet fikirleri her çağda aynı değildi. Köle için kendi zamanında bunun anlamı yalnızca o alçakça toplumsal ve yasal statüyü kaldırmaktı; burjuva için sömürgeciliğin zincirini kaldırmaktı; serf için toprak ve ürünleriyle ilgili bütün haklara sahip olmaktı. Oysa işçi için özgürlük, adalet ve bağımsızlık kavramları çok değişti: insanın insanı sömürmesinin bütün biçimlerini tamamen tasfiye etmek, bütün insanlar için tam ve gerçek eşitlik, ve bütün dünya halkları arasında kardeşlik ve işbirliği. Bizim Devrimimiz bu çağa, enternasyonalizm ve sosyalizm çağına, insanlar arasında en tam ve mükemmel özgürlük-kardeşlik kavramı çağının devrimidir.

Acaba biz, öncüllerimizden daha mı iyi devrimcilerdik? Bizi Marksist-Leninistler, enternasyonalistler, sosyalistler, komünistler yapan şey dönemdi, toplumun ve dünyanın nesnel şartlarıydı. Her zaman, her ülkede, her çağda devrimciler insanlığın ilerlemesi soylu amacı uğrunda mücadele etmişler ve bütün enerjilerini buna hasretmişlerdir. Şu halde bugünkü devrimcilerin kendilerini dünkülerden daha iyi görmeleri için bir sebep yoktur. Bugünün devrimcisini nitelikçe farklı kılan şey, insan toplumunun gelişmesine hükmeden yasalar hakkında çok daha geniş bilgi sahibi olmasıdır, çünkü bu onun ellerine mücadele ve toplumsal değişme için büyük bir silah vermektedir.

Bugünün devrimcileri, bilimsel sosyalizmin teorisyenlerine -Marks, Engels ve Lenin- muazzam fikir hazinelerinden dolayı çok şey borçludur. Şundan kesinlikle eminiz ki halkımız, onlar olmadan, toplumsal ve siyasal gelişmesinin tarihinde bu denli büyük bir sıçrama yapamazdı. Ama halkımızda ve ruhumuzda ülkemiz tarihinin Marti, Maceo, Gomez, Agramonte ve Céspedes gibi devleri tarafından ekilen verimli tohumlar ve sınırsız kahramanlık olmadan onlarla bile bu işi başaramazdık.

Küba'da gerçek devrim, kendine özgü özelliklerine, kendi mücadele geleneklerine ve evrensel ilkelerin uyumlu bir biçimde uygulanmasına bağlı olarak yapıldı. Bu ilkeler vardır ve görmezden gelinemez.

Dünyada Marksizmi millileştirmek ve şovenleştirmek isteyen küstah ve kibirli kimseler çıkmıştır; hattâ kendilerini Marks, Engels ve Lenin'den üstün saymak isteyenler de olmuştur. Bu gibileri devrimci doktrinimizin söz konusu yaratıcılarının araştırmalarındaki titizliği, mukayese edilemez alçak gönüllülüklerini ve gelecek kuşaklar için insanların kendi heykellerini kendilerinin dikemeyeceği gerçeğini, aslında halkın ve nesnel şartların, herkesin tarihteki rolünü tayin edeceğini hesaba katmamışlardır. Yurtseverlerimizin en bilgesinin, insandaki kendini beğenmeyi eliyle iterek dünyadaki bütün şan ve şerefin bir incir çekirdeğini doldurmayacağını bize öğretmesi sebepsiz değildi.

Bugün aramızda olanların çoğunun tanık olduğu ya da katıldığı bir eylemin herkesçe bilinen gerçeklerini anlatmak ya da değerini vurgulamak şimdi gereksiz olacaktır.

Öncelikle halkımıza ve bu yıldönümünde bizimle birlikte burada olan dünya gençliğine şunu belirtelim ki herhangi bir ülkede bir fikrin zaferi bir çok kuşağın çabalarının ve bütün insanlığın katkısının ürünüdür.

Burada, bu kalenin duvarları ardında, silahlı eylem sonrası, bu yıl ülkemizde toplananlar gibi düzinelerce genç insan vahşi bir işkenceye tâbi tutuldu ve sonunda katledildi. Katledenler, tarihin gidişini durdurmak gibi boş bir çabayla sömürücü sınıfın ve emperyalist tekellerin çıkarlarını savunanlardı. Halkın boyun eğmemesini ne hoşgören ne de affedenlerin öfkesi ve nefreti ile zalimler -Spartaküs, Paris Komünü, Vietnam ve Şili günlerinde olduğu gibi- cesur devrimci savaşçılara karşı her günahı işlediler. Gericiler, her zaman ellerindeki iktidarın yenilmez ve ebedi olduğuna inanmışlardır. Böyle düşünmekle, bir gün batı yarım küresindeki ilk sosyalist ülkede, Santiago de Cuba'nın göbeğinde ve şu askeri istihkamın duvarlarının ardında dünya gençliğinin ve oğulları bu eşit olmayan savaşa katılmış halkın en iyi ve en ilerici temsilcilerinin katılacağı bir toplantıda, muzaffer Moncada baskınının 25. yıldönümünün ve 11. Dünya Festivali'nin kutlanacağını görmekten ne kadar uzaklarmış! Bu gösteriyor ki, halkın hiç bir gerçekçi umudu erişilmez değildir, hiç bir yenilgi üstesinden gelinmez değildir, hiç bir fedakârlık sonuçsuz değildir, hiç bir gerici rejim ebedi değildir.

Dünya gençliğine; baskının, geri kalmışlığın, kapitalizmin, sömürgeciliğin yeni-sömürgeciliğin, ırkçılığın, faşizmin, emperyalizmin ne anlama geldiğini, onların çoğu bütün bunları ilkelerine kadar hissetmişken ve hâlâ hissederken açıklamaya bilmem gerek var mı? Kendi tecrübemiz de bundan farklı değildi; özgürlük ve ilerleme için verdiğimiz savaşlar bugün dünyanın pek çok yerinde verilenlerden hiç farklı değildi. Mücadelemiz bütün ezilen halkların ölmez mücadelesiydi; düşmanlarımız o zaman da şimdi de düşmanlar birdir, zaferlerimiz bugün de yarın da bütün ilerici insanlığın zaferleridir.

Hiç abartmasız belirtmeliyiz ki bugün burada andığımız eylemden 25 yıl sonra ve ısrarlı, kahramanca ve muzaffer bir mücadeleden sonra dünyadaki en saldırgan ve güçlü imparatorluğun burnu dibinde Küba'nın sosyalizmi başarıyla inşa ediyor olması gerçeği, emperyalistlerin ve şimdilerde dünya zalimlerinin uşakları, müttefikleri haline gelen enternasyonalizm davasının utanmaz hainlerinin gözden kaçırma çabalarına karşın, dünya devrimci hareketi için büyük bir başarı ve bütün halklar için cesaret verici bir derstir.

Yankee imparatorluğunun bütün nefreti halkımıza yönelmiştir. Yurdumuz yirmi yıldan beri devam eden amansız bir abluka altında tutulmaktadır, ve ülkemiz topraklarında bulunan yabancı askeri üs, ulusal irademize ve egemenliğimize kaba bir hareket niteliği taşımaktadır. Komplolar, suikast planları, sabotaj ve her çeşit saldırı eylemleri yıllardır devam etmektedir. Devrimin liderlerini öldürmek için düzenlenen uğursuz suikastlar -bu suikast planları bizzat failleri tarafından kamuoyuna açıklanmıştır- Birleşik Devletler'deki en üst yetkililer tarafından ayrıntısıyla planlanmış ve uygulanmıştır. Ülkemiz aleyhinde kullanılmamış -ne kadar yasa dışı ve kirli olursa olsun- hiç bir yol, yöntem ve araç yoktur. Emperyalistler, ülkemizdeki yararlı bitki ve hayvanları yok edecek hastalıklar ve veba salgınları yaratmak için uğraşmışlardır. (...)

TÜSTAV

Emperyalistler niçin bunu yaptılar? Savundukları neydi? Ülkemizde varlığını korumak istedikleri şey neydi? Ulusal servetlerimizin, kaynaklarımızın, ve halkımızın alınteriyle yarattıklarının yabancı denetim altında olması; onların çıkarlarına hizmet eden yoz ve cıli kanlı hükümetler; topraksız köylüler, sömürülen işçiler, ve cahil, aç ,umutsuz bir halk; öğretmensiz ve hekimsiz coçuklar, sağlık ve bakımdan yoksun yetişkinler, işsiz babalar, bazen fahişelik yapmaktan başka çareleri kalmayan yüz binlerce anne; ırka ve cinsiyete dayalı ayrımcılık; ihmal edilmiş yaşlılar; kumarhaneler, sefahat, yozlaşma ve kanlı siyasal baskı...

Karşılaştırın şimdi ülkemizi Latin Amerika'nın geri kalan ülkeleriyle. Artık emperyalist veya kapitalist denetim yok, ve yarım küremizde işsizlikten, cahillikten, dilencilikten, fuhuştan, şans oyunlarından ve ırk ayırımından kurtulmuş tek halkız. Kamu sağlığı, eğitim, kültür, ve sporda kıtanın en ileri ülkesiyiz.

Ekonomik servetlerimizin ve ulusal kaynaklarımızın mutlak efendisiyiz. Kalkınmamızı planlıyoruz ve halkımızın ekonomik, toplumsal ve kültürel ilerlemesinden tümüyle sorumluyuz. Zorluklarımız dünyadaki öbür geri kalmış ülkelerle paylaştığımız aynı nesnel zorluklardır, ama bizim ayrıcalığımız, geleceği sade ve alçakgönüllü ama özgürce ve itibarlı biçimde belirlememizdir.

Biz Kübalı devrimciler bu zaferi nasıl elde ettik? Kararlılıkla; ilkelere bağlılıkla; kitlelerle sıkı bağlar kurarak; davamızın haklılığına, halkımızın erdemlerine, yiğitliğine ve fedakârlık ruhuna mutlak bir güven duyarak; uluslararası dayanışma ile; ve ilerici hareketle, sosyalist dünya ve özellikle şanlı Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği ile güçbirliği sayesinde.

dedik ki,

Gülçüklerin doğuracağı cesaretsizliğe "hayır!"
Zorluklara "hayır!"
Karamsarlığa "hayır!"
Korkuya "hayır!"
Vazgeçmeye "hayır!"
Oportünizme "hayır!"
İdeolojik teslimiyetçiliğe "hayır!"
Dar milliyetçiliğe ve şovenizme "hayır!"
İktidarın kötüye kullanılmasına "hayır!"
İlkelerin çiğnenmesine "hayır!"
Yozlaşmaya "hayır!"
Böbürlenmeye "hayır!"
Liderlerin tanrılaştırılmasına "hayır!"
Gülünç ve saçma kişi putlaştırılmasına "hayır!"
ve Devrimcilerin yanılmazlığı iddiasına "hayır!"

Ve diyebildik ki,

İnsanlar arasında dayanışmaya "evet!"
Marksizm-Leninizme "evet!"
Kararlı anti-emperyalizme "evet!"
Proleter enternasyonalizmine "evet!"
Öncü bir partinin zorunluğuna "evet!"
Kollektif liderliğe ve devrimci demokratik ölçütlere "evet!"
Özeleştiriye yanlışların kabul edilmesine ve düzeltilmesine "evet!"
Alçakgönüllülüğe "evet!"
Kendini halka adamaya "evet!"
Geçmişteki mücadeleleri ile bugün yurdumuzun inşasını olanaklı kılan kimselere hayranlık ve saygıya "evet!"

Bizimle dayanışmalarını ifade eden ve hiç bir çıkar gütmeyen soylu destekleriyle emperyalizmin saldırılarının üstesinden gelmemizde yardımcı olanra sonsuz minnet duymaya "evet!"

Bugün gördüğünüz Küba'nın 20 yıl önce varolan Küba ile hiç bir ilişkisi yoktur. Gazinolar, dilenciler, işsiz erkekler ve genelevler, o zamanlar ülkeyi ziyaret edenlerin ilk izlenimleri olurdu. Bugün artık bunlar yok. Ama sanmayın ki devrim sonrası değişiklikler her yabancı ziyaretçinin hoşuna gitmiştir. Halk Birliği günlerinde Şili Donanmasının amiral gemisi bizi ziyaret etti. Burjuva, kapitalist ortamında eğitilmiş pek çok denizci, Latin Amerika'nın diğer başkentlerinde, Birleşik devletlerde ve Batı Avrupa'da kolayca buldukları genelevlere Havana'da rastlamayınca hiç hoşnut kalmadılar. Küba Devriminden önce darağaçları ve genelevler yanyanaydı. -Şimdi Şili'de olduğu gibi.-

Ulusa dayatılan bu azgelişmiş, yeni sömürgeci ve kapitalist yaşam tarzının sürdürülmesi salt zor kullanarak mümkündü ve bu ülkemiz üzerindeki emperyalist denetimin resmi damgası ve temel faaliyetiydi. Emperyalistler doktor veya öğretmen eğitmediler ama uşaklarını muhaliflerine ve devrimcilere karşı işkence, adam kaçırma ve cinayet sanatında eğittiler, -tıpkı bugün Nikaragua, Şili, Uruguay, Paraguay ve Amerika'nın- ve dünyanın diğer talihsiz ülkelerinde CİA ve Pentagon'un çok daha ince tekniklerle yaptığı gibi. Bir koministe nasıl eziyet edileceğini, bir sendikanın nasıl bölüneceğini ve kendi adamlarını nasıl yerleştireceklerini, bir gazeteye nasıl ne yazılacağını, hangi filimlerin seyredileceğini, hangi radyo programlarının dinleneceği, hangi kitapların okunacağını öğrettiler. Ne zaman ve nereye yatırım yapılacağını ve kârların ne olacağını onlar tayin ediyorlardı; maliyemizin, en iyi topraklarımızın ve ülkemizin geri kalan ulusal kaynaklarının mutlak efendileri olarak onların rolü buydu. Politikamızın ve geleceğimizin çerçevesini çizen onlardı.

(Devam Edecek)

TÜSTAV